ZRENJANIN-MELBOURNE-MÜNCHEN
ETAPELE LUI RASICI

Nici nu putea să fie altul, simbolul echipei tării cangurilor

INTERVIU ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU REVISTA „FOTBAL" CU ANTRENORUL REPREZENTATIVEI AUSTRALIEI

Australia s-a calificat pentru turneul final al campionatului mondial. Evenimentul — care a fost sărbătorit în triumf pe continentul australian — a făcut ecou în întreaga lume fotbalistică, suscitînd comentarii, elogii. Unul din eroii acestui eveniment este, desigur, fostul jucător de fotbal al echipelor **Spartak Subotica** și **Borac Banja-Luka**, actualmente antrenorul echipei australiene **Zvonko Rasici**. Revenit întors în Iugoslavia pentru cîteva zile de odihnă, care urmează oricărui succes de asemenea proporții, a avut amabilitatea să mă primească în casa părintească de la **Zrenjanin** și să răspundă întrebărilor pentru cititorii revistei „Fotbal".

— Aici, chiar aici, în această cameră, m-am născut și Zrenjanin înseamnă pentru mine locul cel mai minunat de pe lume. Primii pași în fotbal i-am făcut în echipa de „pitici" a clubului Proleter. Am avut, apoi, marea cinste ca, la 17 ani, în 1954, să fiu selecționat printre cei mai buni juniori ai reprezentativei Iugoslaviei pentru turneul U.E.F.A. deci R. F. Germania. Atunci, alături de Soskici, Popovici, Mihajlovici, Vasovici etc. am putut atrage atenția antrenorilor din prima ligă și să devin jucător la Spartak. Cariera în Iugoslavia mi-am încheiat-o la Borac în 1961. Urmează călătoria în Australia, decizia să devin profesionist la I.A.S.T. Melbourne și, de aici... pînă în clipa de față, un drum lung de muncă și sacrificii și, acum, acest succes cu fotbaliștii selecționatei Australiei...

Zvonko Rasici povestește apoi despre succesele cu echipa I.A.S.T. în care mai joacă și astăzi 5—6 fotbaliști proveniți din cluburile iugoslave apoi ne vorbește de colegiul de la Melbourne la care s-a înscris urmînd cursurile de antrenor de fotbal, în timp ce I.A.S.T. devine campioana statului Victoria cucerind și „Cupa Australiei". El, Zvonko Rasici, cel mai bun jucător al echipei începe și munca de ajutor al antrenorului. Succesele pe terenul de fotbal, diploma luată cu bine la colegiu, coincid cu propunerea senzațională, în 1970, ca să devină antrenorul Australiei. Moment de șovăire, dacă să accepte sau nu. Acceptă și se mută cu familia la Sydney pentru că majoritatea selecționabililor joacă în acest oraș.

Pregătirile pentru calificări s-au făcut cu mare grijă; s-au organizat turnee, echipa jucînd, pînă la data începerii calificărilor, 46 jocuri.

24 partide s-au încheiat cu victoria fotbaliștilor australieni, 12 s-au terminat la egalitate iar 10 cu înfrîngeri. Adversarii n-au fost întotdeauna antsaideri ci și echipe de valoare recunoscută precum reprezentativa **Bulgariei** (2—2), **Santos** (2—2), **Dinamo Moscova** (3—3).

Selecționerul Rasici ne spune că din clipa calificării Australia a fost cuprinsă, parcă, de fotbalomanie. Tenisul, înotul, rugbyul au rămas în umbra fotbalului. Au fost și momente grele înaintea celor trei jocuri dramatice cu Coreea de Sud. Ratarea calificării încă din primul joc la Sydney (0—0), apoi un reușit 2—2 dărător de speranțe la Seul și victoria — calificarea — la Hong-Keng 1—0.

„Ce a urmat succesului de la Hong-Kong încheie, parcă, basmul ce mi se desfășoară în fața ochilor: zeci de mii de telegrame ne-au fost transmise încă la Hong-Kong. Apoi primirea de la Sydney care a întrecut, după unii comentatori, primirea făcută la Rio echipei Braziliei după ce a cucerit campionatul mondial. La Canberra, parlamentul și-a întrerupt lucrările, prin orașe și localități oamenii au ieșit pe străzi, jucătorii au devenit eroii micuțului continent cuprins de un entuziasm de nedescris.

Zvonko Rasici îmi arată paginile unei reviste din Melbourne. În coloanele acestui magazin sportiv de mare tiraj, ziariștii cer ca, alături de **Rod Laver, Zvonko Rasici** să fie declarat sportivul anului 1973.

„Dacă știți ce înseamnă tenisul și Laver pentru australieni, puteți înțelege cît sînt de onorat de această propunere". Rasici a vorbit, apoi, despre planul de pregătiri al lotului pe care îl conduce. Echipa Australiei va efectua un lung turneu în Europa, cu două luni înaintea turneului final.

În final, **Zvonko Rasici** ne-a rugat să trasmitem cititorilor revistei „Fotbal" și iubitorilor de fotbal din țara vecină și prietenă succese și satisfacții în noul an.

Duşan BUGARIN

Belgrad
decembrie 1973

Adrian ALSTON, unul dintre jucătorii care au adus Australia în „clubul celor 16".

A VENIT ORA COMPETIȚIEI MONDIALE INTER-CLUBURI?

Vor deveni jucătorii lui **Independiente Buenos Aires** (alcl după meciul cîștigat cu 1—0 în fața finaliștei C.C.E., Juventus Torino) ultimii învingători ai formulei actuale a „Cupei Intercontinentale"? Răspunsul, anul acesta...

PROPUNERI PENTRU O FORMULĂ DE ÎNTRECERE ÎNTRE CÎȘTIGĂTORII CUPELOR CONTINENTALE

Tot mai dese sînt în ultimul timp propunerile de transformare a **Cupei Intercontinentale** într-o competiție viabilă, de mare prestigiu și importanță. Poate tocmai aceste finale ratate în ultimii ani — mai ales prin refuzul echipei olandeze **Ajax** de a lua parte, în 1971 și în 1973 — au făcut ca pe tapet să apară doar două alternative: **a) desființarea competiției sau evasi-renunțarea la ea și b) dezvoltarea „Cupei Intercontinentale", oficializarea de către forul fotbalistic suprem și universalizarea ei.**

De-a lungul anilor, „Cupa Intercontinentală" a urmat un drum adesea greu, plin de piedici. Pentru a sistematiza ideile, să amintim cititorilor etapele de formare a competiției incriminate. În 1955, la inițiativa ziarului francez L'Equipe (sau, mai exact, după o idee a gazetarului **Gabriel Hanon**), ia ființă **Cupa campionilor europeni**, a cărei primă finală se dispută la Paris. Cinci ani mai tîrziu, în urma exemplului european, federațiile afiliate la Conferința sud-americană de fotbal, cu sprijinul brazilianului João Havelange, decid înființarea **Cupei Libertadores**, competiție similară cu cea europeană. Se pare că această Cupă a campionilor Americii de Sud nu a fost creată numai pentru a imita exemplul Europei ci, mai ales, pentru a fi stabilite contacte oficiale, la nivelul echipelor de club, între cele două continente. Europa a răspuns imediat solicitării Confederației sud-americane și, astfel, în 1960, un meci între **Real Madrid** și **Penarol Montevideo** a contat ca primă ediție a Cupei Intercontinentale. De atunci, cîștigătorii acestei, cum s-a mai numit ea **„Cupa Europa—America de Sud"** au fost stabiliți cînd, dintre echipele „bătrînului continent", cînd de pe cel sud-american, dar competiția a păstrat, de-a lungul anilor, caracterul ei semi-oficial. Nici după care cere părerile a numeroși specialiști și oficiali ai fotbalului mondial.

Formula turneului mondial, la care ar urma să participe, de această dată, nu numai formațiile cîștigătoare ale competițiilor continentale europene și sud-americane, ci și cele învingătoare din Asia, Africa și zona Americii de Nord, Centrale și Mării Caraibilor (CONCACAF), deci formula acestui turneu mondial este foarte simplă, după schema oricărui turneu de vară de cîteva zile. Cele patru învingătoare continentale ar urma să se întîlnească într-un oraș desemnat anterior, prin rotație fiind schimbate continentele, de exemplu: 1974 — la PARIS, 1975 — RIO DE JANEIRO sau BUENOS AIRES, 1976 — ALGER sau KINSHASA, 1977 — MEXICO, 1978 — LONDRA și așa mai departe. Rîndul unui continent ar veni la fiecare 4 ani.

Precizînd că orașul Paris este gata să organizeze această mare finală mondială a competiției intercluburi, „L'Equipe" aruncă în focul discuțiilor, care fără nici o îndoială le-a stîrnit de-a lungul și de-a latul lumii, adeziunile deja sosite pe adresa ziarului. Sud-americanii sînt gata, președintele Confederației continentale, peruanul **Salinas**, a declarat-o cu tărie. Țările din Africa — după cum susține **I. Tessema**, președintele C.A.F. — vor aplauda cu amîndouă mîinile crearea unei astfel de cupe care ar da posibilitate încă necunoscutelor cluburi africane să intre în „marea societate" a fotbalului mondial. Mai multe țări europene au scris pe adresa ziarului parizian, declarînd că sînt de acord să susțină inițiativa. Printre ele, federațiile de specialitate din **Italia, Spania**, și **Belgia**. Președintele federației franceze, **Fernand Sastre**, este gata să propună organizarea primei ediții a **„Cupei mondiale intercluburi"**. Opinia sa asupra sistemului de organizare al acestui turneu a apărut de curînd în „L'Equipe": **„Semifinalele ar putea fi organizate în două orașe diferite, Paris și Marsilia de exemplu. Finala ar fi jucată, două sau trei zile mai tîrziu, la Paris. Aș propune, ca perioadă de organizare, luna octombrie a anului 1974".**

Singurul lucru care ar mai putea fi adăugat este că, desigur, cele patru partide (inclusiv, deci, meciul pentru locurile 3—4, din deschiderea finalei) ar putea fi televizate în direct într-un număr record de țări de pe glob. Rentabilitate nouă creată Cupei Intercontinentale pare astfel mai presus de orice îndoială. A venit deci **ora competiției mondiale?** Probabil că da, dar pentru oficializarea sa, pentru nașterea acestui turneu intercluburi mondial, mai trebuie să așteptăm probabil pînă în luna iunie a acestui an. Atunci, după cum bine se știe, va fi ales noul președinte al F.I.F.A. Poate că transformarea Cupei Intercontinentale va fi prima acțiune a noului președinte.

Dumitru GRAUR

Carnet extern

MECIURI — CADOU

După spectatorii din Gelsenkirchen care au avut ocazia să urmărească un meci cu totul neobișnuit pentru orașul lor, acea partidă de baraj dintre echipele Suediei și Austriei, iată că și parizienii sînt... cadorisiți cu o întîlnire care promite foarte mult. La o dată ce se va stabili, pe stadionul „Parc des Princes", se vor afla față în față selecționatele Iugoslaviei și Spaniei, în alt meci de baraj solicitat de grupele europene ale calificărilor. Poate că vremea va fi mai îngăduitoare cu acest joc decît a fost cu cel de la Gelsenkirchen, poate că și locuitorii Parisului vor fi mai interesați cu meciul acesta suplimentar, de o mare importanță pentru fiecare dintre competitore.

Frumoasa luptă care s-a dat în grupa preliminară între cele două selecționate are un meritat epilog în acest joc de baraj, decis de secunda 60 a minutului 90 din agitata întîlnire de la Atena, în care fotbaliștii iugoslavi au fost așa de aproape de o victorie clară și, totuși, așa de departe, după aceea, de posibilitatea de a-și mai măsura odată forțele cu selecționata condusă de Kubala! Egalitățile de la Las Palmas și Zagreb — în care, ciudată similitudine de situații, jucătorii iugoslavi au fost superiori pe teren spaniolilor și adversarii lor pe terenul iugoslavilor — impuneau, parcă, acest supliment în condiții absolut neutre, devreme ce cîștigătorii au fost așa de aproape de o victorie clară și, totuși, așa de departe, după aceea, de posibilitatea de a-și mai măsura odată forțele cu selecționata condusă de Kubala! Egalitățile de la Las Palmas și Zagreb — în care, ciudată similitudine de situații, jucătorii iugoslavi au fost superiori pe teren spaniolilor și adversarii lor pe terenul iugoslavilor — impuneau, parcă, acest supliment în condiții absolut neutre, devreme ce cîștigătorii au fost așa de aproape de o victorie clară și, totuși, așa de departe, după aceea, de posibilitatea de a-și mai măsura odată forțele cu selecționata condusă de Kubala! Egalitățile de la Las Palmas și Zagreb — în care, ciudată similitudine de situații, jucătorii iugoslavi au fost superiori pe teren spaniolilor și adversarii lor pe terenul iugoslavilor — impuneau, parcă, acest supliment în condiții absolut neutre, devreme ce cîștigătorii au fost așa de aproape de o victorie clară și, totuși, așa de departe, după aceea, de posibilitatea de a-și mai măsura odată forțele cu selecționata condusă de Kubala! Egalitățile de la Las Palmas și Zagreb — în care, ciudată similitudine de situații, jucătorii iugoslavi au fost superiori pe teren spaniolilor și adversarii lor pe terenul iugoslavilor — impuneau, parcă, acest supliment în condiții absolut neutre, devreme ce cîștigătorii au fost așa de aproape de o victorie clară și, totuși, așa de departe, după aceea, de posibilitatea de a-și mai măsura odată forțele cu selecționata condusă de Kubala! Egalitățile de la Las Palmas și Zagreb — în care, ciudată similitudine de situații, jucătorii iugoslavi au fost superiori pe teren spaniolilor și adversarii lor pe terenul iugoslavilor — impuneau, parcă, acest supliment în condiții absolut neutre, devreme ce cîștigătorii au fost așa de aproape de o victorie clară și, totuși, așa de departe, după aceea, de posibilitatea de a-și mai măsura odată forțele cu selecționata condusă de Kubala! Egalitățile de la Las Palmas și Zagreb — în care, ciudată similitudine de situații, jucătorii iugoslavi au fost superiori pe teren spaniolilor și adversarii lor pe terenul iugoslavilor — impuneau, parcă, acest supliment în condiții absolut neutre, devreme ce cîștigătorii au fost așa de aproape de o victorie clară și, totuși, așa de departe, după aceea, de posibilitatea de a-și mai măsura odată forțele cu selecționata condusă de Kubala! Egalitățile de la Las Palmas și Zagreb — în care, ciudată similitudine de situații, jucătorii iugoslavi au fost superiori pe teren spaniolilor și adversarii lor pe terenul iugoslavilor — impuneau, parcă, acest supliment în condiții absolut neutre, devreme ce cîștigătorii au fost așa de aproape de o victorie clară și, totuși, așa de departe, după aceea, de posibilitatea de a-și mai măsura odată forțele cu selecționata condusă de Kubala! Egalitățile de la Las Palmas și Zagreb — în care, ciudată similitudine de situații, jucătorii iugoslavi au fost superiori pe teren spaniolilor și adversarii lor pe terenul iugoslavilor — impuneau, parcă, acest supliment în condiții absolut neutre, devreme ce cîștigătorii au fost așa de aproape de o victorie clară și, totuși, așa de departe, după aceea, de posibilitatea de a-și mai măsura odată forțele cu selecționata condusă de Kubala!

Interesant apare faptul că F.I.F.A. a acceptat desfășurarea jocului de baraj după data tragerii la sorți a grupelor turneului final al C. M. 1974 care va avea loc, așa cum se știe, la Frankfurt pe Main. Simbătă seară, pe unul dintre bilețelele ce vor fi scoase din urnă, vor figura două nume, Iugoslavia și Spania, ceea ce obligă de pe acum comitetul de organizare, plus comisia de resort F.I.F.A., să claseze în aceeași grupă de valoare și reprezentativa iugoslavă și pe cea spaniolă. Un adevăr, acesta, dovedit de cele două partide de pînă acum, și — după toate probabilitățile — și de partida nr. 3 din capitala franceză.

Pentru ziua meciului sînt anunțate grupuri masive de suporteri ale celor două formații pe elegantul stadion parizian. Pregătirile în cele două tabere s-au declanșat chiar din seara victoriei iugoslave de pe stadionul Karaiskakis din Atena. Și Cirici și Kubala se străduiesc să găsească formula cea mai inspirată. Orice eroare va fi fatală, întrucît meciul nr. 4 nu există...

Eftimie IONESCU